

Oláh András

fagyöngy és jégcsapok

OLÁH András
(1959, Hajdúnánás –)

*„Bőven mögöttem már a krisztusi kor,
és nem váltottam meg a világot.
Most már nem is tervezem. Csak írok.
Magamról, magunkról, a megválthatatlan világról.
Arról, ami igaz, amit igaznak hiszek – még ha néha fáj is.”*
– írta a szerző egy antológia margójára.
A 80-as évek közepe óta publikál rendszeresen.
2004-ben az Édes Anyanyelvünk pályázaton
dráma kategóriában 3. díjat nyert.

Könyvei:

Elfelejtett színek requiemje (FAOSZ – Eger, 1991),
Üzenet Orpheusnak (FAOSZ – Eger, 1992),
Álarc a csönd (Felsőmagyarország Kiadó – Miskolc, 1997),
Por és hamu (Nyíregyháza – 1998),
Szilánkok (Kráter Műhely Egyesület – Pomáz, 2000),
Egy filmszalag vége (Felsőmagyarország Kiadó – Miskolc, 2002).

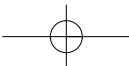
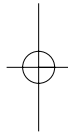
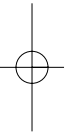

franyo aatoth

Franciaországban élő magánkommunista festőművész.
A Fiatalkötők Szövetségének tagja.

Könyvei:

Az utazó alkoholista kézisztátára (PolgART könyvkiadó, 2003),
15 nyelvű tivornyaszótár (Laborpress, 2003).
Le petit ivre rouge (Chiron, 2004).
A légierő nem égi erő (Syldavcom, 2005).

© Kráter Műhely Egyesület, 2005
© Oláh András, 2005

ISBN 963 7329 39 0

Felelős kiadó Turcsány Péter

Oldaltervezés: franyo aatoth
Borító: franyo aatoth:
"Lady with glass"
olaj / vászon 2004 ©
Kiadja a Kráter Műhely Egyesület
2013 Pomáz, Búzavirág u. 2.
Tel/fax: 06 26 328 491
E-mail: info@krater.hu
www.krater.hu

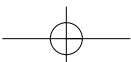
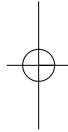
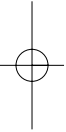
Készítette a Szilva Nyomda Kft.
Felelős vezető Szilva Borbála

Oláh András

fagyöngy és jégcsapok

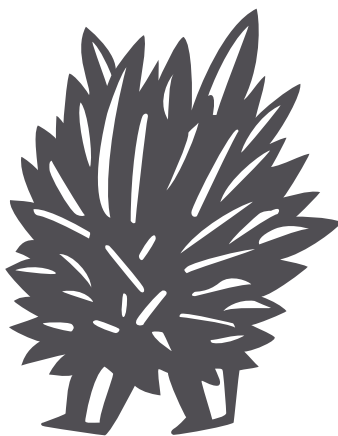

Pomáz, 2005

*„Hogy merre mentél, senkinek se
mutassa jel,
lábad nyomát, ha fúj a szél,
hadd fújja el. ”*

(Olav H. Hauge: A te utad)

érintések

másnap

1. (zsákmány)

a csillagok beszivárgó fényében
– ajtórésnyire a végtelentől –
elejtett vad tehetetlenségével
kucorogsz ágyadon
magadévá fogadva az éjszakák
magányos örületét

2. (éppúgy)

a hold tarkója fáj...
felhők nedves rongyaiba
csavarva támaszkodik
egy máladozó vakolatú
tűzfal oldalához
– ott állsz te is: körötted
csupasz fák kígyókarjai
ölelkeznek szemérmetlenül
s a távoli esőkoppanásokat
hallgatod melyek éppúgy
kihagynak mint szívverésed

3. *(majd)*

mint meglazult téglát a múlt falából
kivetsz majd életedből
magad leszel a temető
magad leszel az oltár

közömbös Kharonként őrzöd
majd sajkáddal a vizet
– szodoma-szerelmünket –
míg el nem veszed tőlem egészen

4. *(még hallik)*

ártéri fák
kócos ágai karmolják
véresre a levegőt
miként ujjaid
akáctövisei a hátamat

árva barackvirág
szipog a szélben

vállad fölött
gyárkémény csöpögteti távoli
halálos mérgét a tavaszba

ladikomat vad örvény
sodorja ájulatba
mígnem tested zátonyára futva
benned újra ébrednek

5. *(kiszáradt torokkal)*

kiszáradt torokkal
bolyongtam tested
forró homokján
türelmetlen voltam és felajzott
perzselt a vágó
hogy megsebbezzelek
hogy elégjek tekintetemben
hogy dübörgő véremmel
magunkra rántsam az eget
– s az végre ránk szakadt

6. *(ha nem leszek)*

fény szítál majd a redőnyök rései közt
s csak egy szorgos harkály hangja
könyököl bele a duzzogó csöndbe
te az ágyadon fekszel
szemed még az édes álom terhétől nehéz
de az ébredés mohóságával
kezed már kezemet keresi:
riadtan markolássa az üres ágyat...
– lyukas ladikjaikkal ekkor
merülnek el végleg az álmok
benned is kialszanak a kikötői fények
*de néha magadhoz engedsz még
akkor is ha már nem leszek*

el

egymás mellett el...
nincs már közös
– se vég se kezdet –
csak örökös napnyugta
rajta aprócska rés:
kijárat a semmibe

nehéz a szó mint
a harangok zúgása
botlásaid ítélőszék előtt
arcod bezárt dobozán
a remény: hátha
mégis ártatlan vagy

távolság

a távolságot
átlengi a csönd:
veled alszom
– láthatatlanul

holnap majd
helyet cserélünk
s akkor te vársz
rám *hiába*

érintések

1. *(nem fáj)*

kapaszkodom beléd
mint kajla szögesdrót a semmibe
s ha nyílik a tegnap: már nem
fáj annyira a csönd szorítása

2. *(halálosan)*

...ha te áradó folyó
én hordalékod vagyok
ki veled sodródni gyöngé –
voltunk bár egymásnak ígérve

valami megsérült
amortizált életünkben
*s véráramodban én azóta
apró halálos rög vagyok...*

játszótereink

egy játszótér szögletén
ahol behúzott nyakú fák
nyöszörögtek a szélben
arcod levélerezetén
botladoztak ujjaim
mellednek ütődtek
a remegő szavak
a fűszálak testednek feszültek
s mikor tekinteted szemaforja
végre zöldre váltott
egymásba kóstoltunk mohón

mélység

combjaid közt szégyenkezem:
vétkeinkkel megtelt a Hold
megnőtt a tézisek jelentősége
menekülsz gödörből
gödörbe – terv szerint –
sírkövek locsognak ott
mint a részek
s a szétnyíló toboz-arc
szemed szakadékába
hull visszavonhatatlanul ...

hosszú az út

neked bérleted van
szemem alagút-sötétjéhez
átkelsz hát minden kapun
ahová álmaink gyökerei folytak
s mert hosszú az út
a kiúttalanságig
futkosol magunk körül
gyűlölt megalkuvások
közt egyensúlyozva
visszakövetelsz magadnak
s bár félelmed az éggel
összefonva árad
te ott vársz *belém halva*
a visszahulló lelkiismeret
szavára várva

délután volt

hunyorító szemű délután volt
álltunk a téren céltalanul
mint aki senkire se vár
zsákmány nélkül
üres szívvel
ahogy a bevetés után visszatérő
bombázók személyzete
– te *képes* voltál rá
nekem volt *képem* hozzá...

fegyverszünet

határokat szab a
magad építette fal
– belül rekedsz ismét:
a szökés sírásba fúló
terv marad
a menetrendszerűen
érkező pofon pedig
egy ideiglenes
fegyverszünet kezdete

fagyöngy

mikor ágyába fektetett
bennünket a vágy és tested
patakmedrében elmerültem
megjelölted azt a délutánt
mint sajátodat
mint egyetlent a hétköznapiak
iszapeső-áztatta pillanatai közül
mikor kifogatva mindenemből
elraboltál végleg
*s mint szívós fagyöngy az út menti
fákat – felélted gyanútlan életem*

definíció

a felejtés
a lélek némasága

a felejtés
az álmok rejtőzködése

a felejtés
cserbenhagyás

a felejtés
vértelen halál

jelek

omladék életem
kifosztva

átmaszkírozott arcok
virrasztó álmok

tétova üzenetek odaátról

ismétlődő jelek
– akár a kés hegyén
villanó röpke fény

s a vissza-visszatérő
érzés hogy valamit
ismét elmulasztottam ...

virradatra várva

magam sem tudom
kábulatból ébredék-e
vagy csak Isten zsonglőrködik
ezzel az éjszakával...
a múlt karavánjától
leszakadva poroszkálok
az emlékek pengéje által
felsértett kisvárosi semmiben
meg-megállok egy-egy ismerős
ház előtt – mint régen:
mikor fűrtjeid közt matatva
vártam hogy távoli tekintetedből
a virradat átszivárogon
végre lelkembe...

miattad

*lecsavart lánggal égsz
tekeredsz – mint a kígyó –
önmagad köré*

Isten árnyékában
maradsz senki:
egy buborék-lét
gyöngye gyöngye
émely és csömör
száműzöttje

megmenthetnéd
a meglöpöttakat
ha nem vágynál
kézmosásra
minden kézfogás után
ha nem visszafelé
eveznél
ahol még könnyű
a pillanat

az éjszaka fanfárjai
bár elnémulnak
a sötétség jégtáblái
összetörnek
– miattad így mégis
elmarad a föltámadás

hiába

eső áztatta ezt a hétfőt is...
a felhőrojtos ég alatt szürkén
kucorogtak a nedves háztetők
– az utca egyetlen nagy tócsa volt

a hömpölygő ár árnyakat sodort
a fölrobbanó kráterek között
a csatornák duzzadó erében
kétség s fájdalom jaja lüktetett

tudtad hogy hiába hogy rád nem vár
senki a sarkon – siettél mégis
hogy ölelhesd a szétázott reményt

nedves hajad az arcodba lógott
vártad hogy az ég ott tán rád szakad
s hogy magukba zárnak síró álmaid

túlélő

mikor megjelentél álomban
nem tudtam ki vagy
csak hasonlítottál valakire
azt gondoltam
talán azért jöttél hogy szeress

a száraz fahasábok mosolyra
gyúltak a kandallóban
s a fények testeden játszottak

az éjszaka forró volt és mohó –
a szomszédban kutyák marakodtak
de lelkemben már hajnalodott

aztán hideg lett hirtelen
érthetetlenül hideg
s ébredéskor villant csak eszembe
hogy én csupán egy túlélő vagyok

„Isten csendestárs minden üzletünkben...”

(Márai Sándor: A társ)

küszöböd előtt

Szindbád nyomában

(Dr. Katona Béla emlékének)

negyedszer emeli kalapját a tél
mióta az égi kocsmák egyikében
Krúdyval borozgatsz
majd a gesztenyék között
hol gyűrött leveleket görget a szél
felöltödet igazgatva hazafelé
szaporázod lépteidet

a gázlámpák sápadt fényében
sárga mázú házak faláról
lobban ránk unt napok
alkonyának sötétlő tüze
a flaszteren kavics koccan
s az időtlen időben álmodott álmú
konflisok trappolnak tova...

vereség

fák törzsének dől az est

ablak nyílik a végtelenre
rádszegzett néma tekintet
üvegszilánk-virágzás...

a szembejövő pillanat üres
se zaj se csönd

csak a kijelölt lehetőségek
konok kerítései

jégcsapok

1. (torzó)

leváltak számról a szavak
zuhantak mint fészkek
a fákról – dolguk végezetlenül...
valami iszonyú sejtés gombóca
dadogott torkomban
valami kimondhatatlan...
– s úgy maradt minden
ahogy volt: örökre befejezetlen...

2. (Gorges du Tarn-i elégia)

minden rólunk szól most
adj hát esélyt az aranymosónak
– hazudj valamit nékem...
morajlik zúg sistereg a Tarn
titkolt titkomat tisztára mossa
s míg csónakján az idő velem
vad zátonyok közt evez
te – ki *belépőjegyed az*
életembe megváltottad rég –
a horpadt hátú híd maradék
pillére vagy – örök mementóként
őrizve jövőtlen életünk

3.(átmeneti béke)

óvatos próba ez
átmenetet képez valami felé
akár a tengerzúgásba vegyülő hang
mégis megalázó – mert már-már
kultusza van itten a rossznak
csapás csapás után – mint ama bibliai –
az utcán lassan csődület
jól kivethető – szitokszóval fölérő –
mozdulatok lapos igék lebegnek a szélben
a napszíttá aszfalt fölött
a hirtelen támadt csöndben
magamba roskadva merev
tekintettel strázsálok a semmit
s elhatározom: *cilinderemben egyszer
fehér galambbá varázsolom
szerelmünk sunyi háborúit*

4.(fájó szívvel)

mintha idegen álmok zsoldjába
szegődve bolyongnék öntudatlanul
faggatom a romlás ösvényein
felbukkanó részeg reggeleket
– a gravitáció itt tart még köztetek
magányom mégis észrevétlen marad...

5. (látszat)

csupa pótcselekvés az élet
hisz *Isten csak zsonglőröködik velünk*
míg eggyé nem válunk az anyafölddel
– kívül maradva mégis...

6. (észrevétlen)

észrevétlen szivárogtál belém
s növekedtél miként a jégcsapok
veled a végtelen hajolt fölém
a múlhatatlan
– lám így iramlanak elő
a hadrafogható közhelyek –
s ha az iskolakert gesztenyéi alatt
átfut a nyár az ősz
s fehér kendőbe csavarodnak a fák
velük fázunk belülről mi is

látom

tenyeredből táplálkozom
hideg sörrel hígítom az éjszakát
színekkel játszom – vakon –
s félve élek

mert látom

*bárányodnak lenni is
kockázatos most Uram*

nélküled

a követési távolságot
szigorúan betartva
fogynak napjaink
de kilóg belőlük
az éj lábnyoma s néha
ablakot nyit (bűn)tudatunkra
– mintha kérne tőlünk valamit...
vagy már Isten is
csak félrebeszél?

küszöböd előtt

küszöböd előtt toporogtam Uram
remélve hogy egyszer magadhoz ölelsz
de látom: *neked is könnyebb nélkülem*
hagyod hogy a hétköznapiak
gravitációjának foglyaként
befalazva éljek – mert még mindig nem
vagyunk egészen egymásra hangolva

#

vallomások

1. *(panasz)*

bepanaszollak mert a
világot megváltani
nem engedted Uram

2. *(szelek mankóján)*

lakat alatt
nyüszítenek az álmok
didergő szavak kísérnek

szelek mankóján botorkálsz
– s még csak el se
köszöntél tőlem

3. *(egy vagyok)*

köd zuhant
igazmondó tükrünkre

a csonkig égő gyertyák
közt egy vagyok

4. *(enyészet)*

elhitetted hogy fölnövekszik
bennem a lázadás
s hogy a vizen járok majd
mikor a kutak mélyén
fuldoklik a szó
de mára már elhervadt
tekintetemben a szép
s gyöngül a vágy is
és semmibe hull létünk
gyáva menedék-filozófiája

5. *(az én vérem)*

ez már az én vérem itt
magamhoz engednék
de egyre kevesebb leszek
– majd egyáltalán nem...

6. (szemben az éjszakával)

szemben az éjszakával
félni van-e okom
találkozni a múlttal
titkolt vétkeimmel
s megcsalni holtában az Istent

7. (az idő)

egy súlya vesztett
kakukkos óra képében
az idő bénultan
lóg a falon ...

sorsunk

ami kezdődik: véget ér
nincs kinek hazudni hát
és nincs miért

markunkban vagyunk
– sorsunk mégsem miénk...
maradunk hát
önmagunk paródiája

utunkat hétszer hét
csapás mutatja
valaha volt csodaszarvas-vágta
s Ikarosz tengerbe hulló
lemetszett szárnya

...lehangolódott
a csönd hegedűje

a magunk harminc
ezüstjéért eladtuk mi is
az üresen kongó éjszakákat

vízum hiányában
dezertálunk magunkból

szétszórt szirmainkat
majd összeseprik
a gondos alattvalók

fák kérgébe vésett
szívek vagyunk
– benned csillaggá
fényesülünk majd Uram

utolsó utazás

nagyapámnak – odaáttra

még borzongott a csönd s még
visszatért a sötétbe a mosoly
de te – zsákutcák örökös vándora –
elindultál egy utolsó utazásra

sínekre fektetett álmaidon
hamar átrobogott az éjszaka vonata
fölszabálta nappalaid fényét
s egész portósan feladott életedet

bizonytalanul

behunyt szemmel ácsorogtál a mólón
bejártad a lélek katakombáit
a sirályvijjogást szürcsölted mohón
s bogoztad bénán a régmúlt indáit

fölszedted a horgonyt – messze hajóztál:
várt rád a távol sóvár horizontja
szirénhangként előtted poroszkált
ledér álmok színes csokrait ontva

kikötői tornyok fényei hívtak
- Isten megvakult tükröt tett eléd
egy halott lelkiismeretre bíztak:

sikoltott a gyötrő félelem: ne még...
gonosz vágyak téveszmék arattak ott
ahol a szó szűzen nem maradhatott

búcsú

hozzánk feketednek
az árnyak
- ártatlanságunk gyökerei

a kihunyó fényben
megtántorodik az ég

kiszáradt fák
csonkjai alatt kuporgunk

levetett kabátunk ad
menedéket a csöndnek

s megmártózunk még
egy utolsó ölelésben

marad valami

agyamban fekete árnyékok:
Isten nyugtalankodik bennem
sért ez a közelség
vádolnak a kívül rekedt ígéretetek
de nincs semmi baj
élni kell – még lehet egy kicsit –
míg el nem sodor
ez az epilepsziás rohamban
szenvedő idő
de akkor is: marad belőlünk
valami görcsös akarat
valami Istentől való nyugtalanság ...

végigégni

végigégni egy gyertyalángban
magányos elhagyott szobában

felőni apátlan-nyátlan
álmodott álmok illatában

sikoltva sírni tél jajában
hóba fúlt patak bársonyában

tavaszra várni: messiásra
hófödte színeket kiásva

megbújni részeg ájulásban
ránk omló partok löszfalában

feloldódni mint bor a vérben
– s Isten elé borulni térden

az üveghegyen túlról

csipkerózsika levelet ír
Isten koldulni ment
s a halottak is mind fölöltöztek
– csak én várok még:
tán jön valaki hogy letörölje
arcomról a szomorúságot

a bölcsek

figyel bennünket
egy részeg Isten
összekucorodva várakozunk
egy vers közepén
a bölcsek fölfalják köröttünk
a napba néző szavakat
föltörrik pecsétjeinket
mozdulatlan az ég
csak kezed simogat
s én újra hozzád szelídülok

*„Nincs reménytelenebb vállalkozás,
mint egy nemzetnek megmagyarázni
hibáit”*

(Márai Sándor: Ég és föld)

ha kiszárad a tenger

szakadék

ujjai közt port homokot perget
önnön magányával szembesül Isten:
egy nagykorúsított világ feslett
mutatványait bámulja – mígnem

elaggott szívére árnyék borul
– magára hagyták mint megunt dívát:
kinevették és vádolták orvul
a keresztté érlelt út menti fák...

szakadékká nőtt szavának árka
– mélyítve tovább a távolságot –
s Barabás népét hiába várja

mert közülük senki nincsen már ott
Mária maradt csak mellette árván
s Krisztus sebe mint vérző szivárvány

Júdás

arcát tenyerébe temetve
könyököl a kocsmasztalon
körötte bágyadt tekintetű részegek
merülnek poharaikba
„mennyi mocskos arc
mennyi arctalan senki
s Krisztus értük szenvedett – röhej:
lám a názáreti ez egyszer tévedett”
erszényét a pultra üríti
„amit tettem meggyőződésből tettem
nem holmi ezüstökért
tettem mert hittem: így kell lennie”
minden szempár rámered
minden szempárban
Krisztus szelíd tekintete
csak dobhártyáján dobol vadul a vér
a zsvajgó lelkiismeret
„nem akarom hogy megbocsáss
hogyan megérts vagy szánakozz”
ökleivel a fejét üti dühödten
s bár önkínzó haragja nem csitul
üvöltése egyre halkul
már csak csendesen zokog
„nem én akartam az Úr akarta így
s vajh kié a nagyobb teher...
hé kocsmáros hozz még egy kört
mindenkinek” – és halkán súgva kérdi csak:
– „a pénzből kenderkötélre
mondd még futja-e”

magyar sors

(Trianon örököseinek)

nem kapott vízumot hozzánk az Isten
szívünket bezárva sírunk a *nincsen*

elvermelt szavaink halódó hangja
templomok beteg kihagyó harangja

fekete álmokat cipel utánunk
megöli megfojtja maradék vágyunk

ajtónkon esténként a sátán kopog
Káinok vagyunk mind: testvérgyilkosok

magunkat faltuk föl – önvérünket ittuk
Kárpátok láncát más pásztorra bíztuk

hazátlan árvából bitangok lettünk
– az ég is beborult végleg felettünk

apáink

apáink
megfagyott felkiáltójelek
a voronyezsi hómezőkön

messze a meszelt falú otthontól
az átszabott határoktól
ahol újra és újra torzszülött
álmok kísértének
melyekből nincs ébredés

tovarobogó
katonai szerelvények
írták akkor a történelmet

tévedéseink ablakán
füst szivárgott

házak s hidak torzói
kopott pincegrádicsok
romok
romok
romok

valaha itt állt a házatok
– anyád reszkető kezét
fogod s megérted:

ha nincs hazád
házad otthonod
nincs honnan emigrálni sem

ráismerni még

Isten azon az őszön
telesírta a mindenséget

lelkében ismerős
félelem mocorgott

mert föltámadtak
a sötét erők

s idegen hitűek
égették föl
a szavak tarlóját

mi – kikre égő kanóccával
vár a holnap –
maradtunk fegyvertelenek

az eső elmosta azóta a vért
de az utcaköveken
ráismerni még
Isten szálkás betűire

Frangepán

cellád rácsos ablakán
nap hunyorog
a porkoláb sürgető
hangja hallik
– ingedet tépi hogy *szabad*
legyen a nyak a váll –
pórusaid szűkülnek
tekintetedben érthetlenné
töredeznek a képek
baldachinos ágyról álmodsz
s a lányról kinek szemében
elárult-elárvult otthonod
csillaga remeg
nyirkos a csönd...
hátára véve a terhet
a toronyóra körbejár
a repedt tölgyfaasztalon
vacsoramaradék
– körötte legyenek döngenek –
zár csikordul
künn szél motoz
a vérpad véres árnya húz
s az örvénylő tömeg
már nincsenek arcok
sem szemtanúk
csak vakító fény
a pap kezében feszület
most ölelkezik a pallos és a nyak
– ó merénylő reggeli alkonyat...

szemtanú

mint fojtó folyondár
kapaszzkodik beléd a múlt:

sarkáig kitaposott
cipődben futottál

aztán egy elhagyott utcavégen
a véres zászlóselyembe
burkolt halottak láttán
már MUK/kanni se mertél

csak félreálltál engedelmesen
– *s félreállsz azóta is...*

attól kezdve a karácsonyok is
másnak látszottak mint amik:
– *új időszak(ÁMÍTÁS) kezdődött*

elnémultak a templomi orgonák
győzött a „kenyér és a cirkusz”
s a mennyből az angyal már
nem jött többé sem lassan sem sietve

elengedted kezét
szép csillagod – mint kabátról
a gomb – leszakadt az égről

menekültél
– de Mária tekintete
a keresztfán is égetett

éltél kordák között
– lefutott versenyben az idővel

mert ha a lényegről beszélni nem lehet
s hallgatni sem: akkor inkább mellé...

most már mindennek vége:
Isten piros lapot kapott
s magányosan gubbaszt a cserepadon

kései perirat

a holtak bár
föl nem támadnak
a fájdalom sem enyhül
de talán lesz önbecsülésünk
s átlépjük a félelem
demarkációs vonalát
ha a történelem
fölfüggeszti végre
a gyilkosok mentelmi jogát

remete-lelkű nép

irgalmáért nem kér kegyet
torlódnak rajta a hegek
riadalma másokat sért
megfizetett bár mindenért

mosolyog rá minden szajha
éllel becézi a balta
savanyodik benne a szó
kővé sűrűsödik a jó

élettere barlangnyi lett
szégyenbélyeggé vált a tett
így lett kinevetett bohóc
perget elszakadt olvasót

lelke darócba öltözött
sziklák közé kiköltözött
bízták forrás sodrására
mély szakadék oltalmára

fanyalgás

most ismét a tolvajok
ideje jön: a nagystílűeké
az igazi hétpróbásoké
akik már így is kilopták
lelkünkől a maradék jót
kifosztották múltunkat egészen
állunk itt pőrén megalázva
holtig tartó öngazolásra kényszerítve
valami infantilis züllés sodrában
mint varjak elé vetett
fanyar kökényszemek

szemben az Édennel

(1989. június 16-a emlékére)

a kegyelet gyertyái mikor kihunytak
feszülő lepkeszárnyakon
hazaindultak akkor a szavak
– szembetűnő volt a csönd
mi utánuk ott maradt

a helyzet azóta némiképp változott:
a csillagos Éden kapuján túl
a vezeklő talpak présében
álmok nyüszítenek
s mint kinőtt cipő
szorít makacsul tovább
az elfojtott mostoha harag

háromsorok

1. (öröklét helyett)

kopott másolópapíron
szárnyakat sóvárgó
mondatok nyomorognak

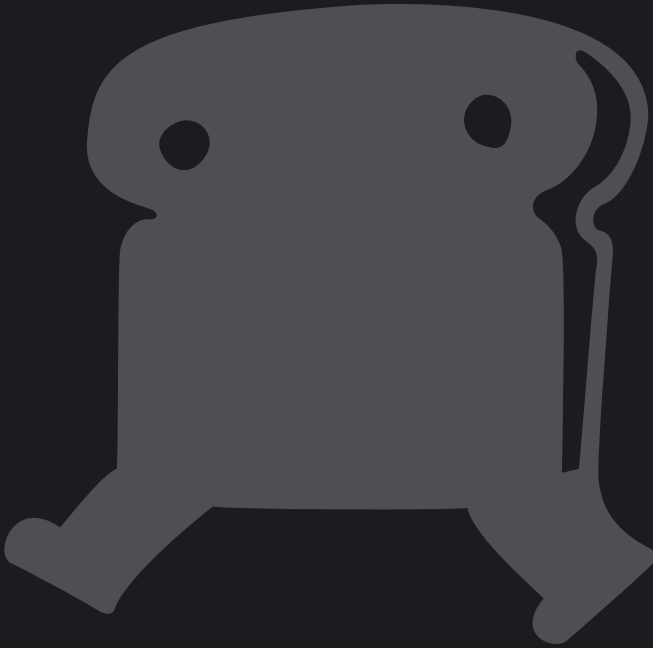
2. (közérzet)

lyukas mentőcsónakban ülünk
– egyetlen reményünk
hogy kiszárad a tenger

magyar jelen

eszménk sincs az erkölcs is magas
– tán elérhetetlen régió –
így lettünk hontalan szélkakas
vagy ökörré serdülő tinó

legyőzött legyűrt a félelem
árnyékunk megállt a falon
nullává züllött az értelem
s filkó lett az ásznak vélt talon

ősz Vereckén

zsebében nyílt parancs
– rohamoz a sötét –
elnyelve századok
szeplőtlen gyermekét

fagypontra alá süllyedt
a lelkiismeret
egy mogyoróbokor
csupaszra vetkezett

sok kivénhedt fenyő
búsulásnak eredt
árnyuk a sziklákra
fölfeszülő kereszt

elnémult a duda
a kőpásztor halott
visszacsavart lánggal
égnek a csillagok

Árpád népe szajha
– magának idegen –
átfestett ég alatt
véges a végtelen

Verecke legenda
Verecke tán nincs is
csak a szívnek fontos
még ha jégbilincs is

Európa lábtörlője

senkiország senkiföldje
ne sírdogálj: nézz tükörbe

fél világgal kacérkodtál
ne csodálkozz ha molesztál

ha téged tép téged szaggat
perverz módon üt rúg harap

minden strici minden szolga
– fennhéjázva újra s újra -

véres bosszú: orosz rulett...
öntudatodból hamu lett

fehér kesztyűs sima szavak
fölmentették hóhérodat

trianoni vak virradat
Istened is csak úzótt vad

senkiország senkiföldje
mivé lettél Duna-völgye?

megtaposott tested pőre
Európánk l á b t ö r l ő j e

türelmi zóna

mintha mindig csak tegnap volna:
a lenyugvó nap vörös lámpás az égen
hamvadó parazsa fölött elkurvult próféták kántálnak
mi pedig – közönyös kövek záporában –
egymást cseszegetjük eszméktől részegen
a számunkra kijelölt Föld nevű türelmi zónán

Babylon pusztulása

Isten akkor két szemét behunyta
arcába fröccsent bár a vér és a sár
a meddő vitákat végleg elunta
de eltúrta a Gonoszt ki köztünk jár

nem kellett hozzá ezeregy éjszaka
nem kellett más csak közöny és félelem
s al-Rasid földjén keresztetek hada
ült tort – s ásott sírt a csüggedt értelem

nem Hammurappi törvénykezett ma itt
s kívánt szemet szemért... a bűnt fedezte
s a világ gyermekkorának álmait

feszítette vandál horda keresztre...
s ott – hol tavaszra vérrel jött a tél –
Seherezádé csak holtaknak mesél...

csipkebokor

... tűzriadó-szülte pánik...
a füst és korom mögött
csak sokára sejlett föl az eloltott
csipkebokor üszkös maradéka...
„szándékos gyújtogatás” – szólt
a hivatalos verdikt
s a pusztát nyomban elözönlötték
a fáraó martalócai
mi pedig – a razziák első áldozatai –
csak álltunk szélütötten
ám Mózes (arcán szelíd mosollyal)
fennszóval kijelentette:
*„ha nyomunkat követik
egyszer talán majd ők is
eljutnak Istenhez...”*

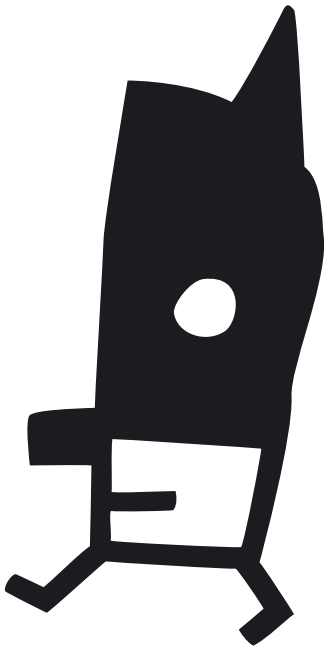
Hajnal Liaucousban

A nap csak lassúdon harap:
párába fúlnak a hegyek,
s a magas sziklanyak alatt
a völgy hunyt szemmel szendereg.

Harang kondul, bong kimérten,
átgurul a hegy mellkasán,
fölfriessül a Tarn vizében,
s elragadja a szennyes ár.

A házak fönn összebújnak:
a vérző-arany kőfalak
tépett sebként ott lapulnak

a kitakart égbolt alatt.
Harmatburkot repeszt, zihál:
– kígyóbőrét vedli a táj...

érintések

<i>másnap</i>	4
<i>el</i>	8
<i>távolság</i>	10
<i>játszótereink</i>	12
<i>mélység</i>	12
<i>hosszú út</i>	15
<i>délután volt</i>	15
<i>fegyverszünet</i>	16
<i>fagyöngy</i>	18
<i>deffiníció</i>	18
<i>jelek</i>	20
<i>virradatra várva</i>	22
<i>miattad</i>	24
<i>hiába</i>	26
<i>túlélő</i>	28

küszöböd előtt

<i>Szindbád nyomában</i>	32
<i>vereség</i>	33
<i>jégcsapok</i>	34
<i>látom</i>	38
<i>nélküled</i>	40
<i>küszöböd előtt</i>	40
<i>vallomások</i>	42
<i>sorsunk</i>	46
<i>utolsó utazás</i>	48
<i>bizonytalanul</i>	50
<i>búcsú</i>	52
<i>marad valami</i>	54
<i>végigégni</i>	56
<i>az üveghegyen túlról</i>	56
<i>a bölcsek</i>	58

ha kiszárad a tenger

<i>szakadék</i>	60
<i>Júdás</i>	61
<i>magyar sors</i>	62
<i>apáink</i>	64
<i>ráismerni még</i>	66
<i>Frangepán</i>	68
<i>szemtanú</i>	70
<i>kései perirat</i>	72
<i>remetelelkű nép</i>	74
<i>fanyalgás</i>	74
<i>szemben az Édennel</i>	75
<i>háromsorosok</i>	75
<i>magyar jelen</i>	76
<i>ősz Vereckén</i>	78
<i>Európa lábtörlője</i>	79
<i>türelmi zóna</i>	80
<i>Babylon pusztulása</i>	82
<i>csipkebokor</i>	83
<i>Hajnal Liaucousban</i>	84

KERESSE KÖNYVEINKET!
*Kráter Könyvesház
az Astoriánál*

*1072 Budapest, Rákóczi út 8.
Tel.: (1) 266-3153
Fax: (1) 235-0821
E-mail: konyveshaz@krater.hu*

*KRÁTER A VILÁGHÁLÓN
www.krater.hu <<http://www.krater.hu>>*